

Arrest

nr. 216 082 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 28 mei 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN DOREN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, is in het bezit van een visum type C met een geldigheid van 28 oktober 2010 tot 12 december 2010. Uit de inreisstempel blijkt dat verzoekster de Schengenzone binnenkwam op 8 november 2010 en de Schengenzone verliet op 26 november 2010.

Verzoekster is in het bezit van een visum type C met een geldigheid van 21 september 2011 tot (onleesbaar) november 2011. Uit de inreisstempel blijkt dat verzoekster de Schengenzone binnenkwam op 29 september 2011.

Op 5 januari 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 5 januari 2012 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot niet-inoverwegingname van deze aanvraag.

Op 14 december 2017 biedt verzoekster zich aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen, district Ekeren met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met J.V.L., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 7 maart 2018 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van zeven dagen (bijlage 13). Deze beslissing wordt haar op 25 april 2018 ter kennis gebracht.

Op 2 mei 2018 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand een beslissing tot weigering registratie van de wettelijke samenwoning. Verzoekster en de heer J.V.L. gaan in beroep tegen deze beslissing.

Op 28 mei 2018 wordt ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 204 887 van 5 juni 2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 28 mei 2018 wordt verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : T. (...)

voornaam : R. Y. (...)

geboortedatum : (...).1964

geboorteplaats : Paramaribo

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28.05.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 25.04.2018. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De wettelijke samenwoning die betrokkene wenste te registreren met een Belgische onderdaan V. L. J. (...) (°(...).1959). werd door de stad Antwerpen geweigerd nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart aan de politie op 28.05.2018 dat ze geen kinderen heeft in België. In die zin kan een schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart op 28.05.2018 aan de politie van Antwerpen dat ze geen medische problemen heeft en geen ziekte heeft die haar belemmert om te reizen of terug te keren naar Suriname. Betrokkene brengt dus geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

*Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)"*

Op 1 juni 2018 wordt verzoekster in het gesloten centrum gehoord. Per schrijven van 7 juni 2018 stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) vast dat uit dit gehoor niet blijkt dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 28 mei 2018 een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

In een e-mailbericht van de sociaal assistente van het gesloten centrum van 15 juni 2018 wordt aan de verwerende partij de vraag gesteld of er een mogelijkheid is om het inreisverbod van verzoekster in te trekken of te herbekijken.

Op 15 juni 2018 beslist de Dienst Vreemdelingenzaken om het inreisverbod territoriaal te beperken tot België.

Op 19 juni 2018 is verzoekster zonder verzet vertrokken naar Suriname.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen volgende exceptie op:

“Verzoekster toont niet aan wat haar belang is bij een vernietiging van het inreisverbod, dat territoriaal beperkt is voor België.

Het door haar voorhouden gezinsleven in België strijdt met de stukken van het administratief dossier nu uit een mail van 15 juni 2018 blijkt dat ze haar familie in Nederland zou wensen te vervoegen.

In navolging daarvan werd haar meegedeeld dat het inreisverbod enkel geldt voor België. Indien verzoekster haar familie in Nederland wenst te bezoeken, toont zij niet aan wat het belang is bij een nietigverklaring van de thans bestreden beslissing."

Ter terechtzitting hierop gewezen repliceert de raadsman van verzoekster dat hij niet inziet waarom dit verzoekster het belang bij haar beroep zou wegnemen omdat zij de intentie kan hebben om naar België te komen.

Nu het niet valt uit te sluiten dat verzoekster de heer J.V.L. in België nog wenst te bezoeken, kan niet worden aanvaard dat verzoekster geen belang meer zou hebben bij deze zaak.

De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"III. Middelen in rechte

EERSTE EN ENIG MIDDEL: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"), de artikelen 5 en 11.2 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna "Terugkeerrichtlijn"), de artikelen 74/11, 74/13 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "Vreemdelingenwet"), de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zoals het redelijkheidsbeginsel, proportionaliteitsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht.

De bestreden beslissing legt verzoekster een verbod op om het grondgebied van de lidstaten te betreden gedurende een termijn van drie jaar, gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten dat in een afzonderlijk beroep wordt aangevochten.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."*

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

"1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of*
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.*

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare or de, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. (...)"

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt :

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*
- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare or de of de nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.]"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schrijft voor:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

De terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om voor het opleggen van een inreisverbod en de bepaling van de duur ervan rekening te houden met de individuele omstandigheden.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " {Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)."

Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat verwerende partij onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, waarbij desgevallend een inreisverbod kan worden opgelegd van maximum drie jaar, verder te bepalen door verwerende partij.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient dan ook in die zin te worden begrepen dat verwerende partij gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat zij hierbij ook op zorgvuldige wijze de "specifieke omstandigheden" van verzoekster in rekening dient te nemen.

Dit blijkt geenszins uit de motivering van bestreden beslissing.

Verwerende partij legt een inreisverbod op van drie jaar, gelet op haar 'hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te verblijven' en meent dat dit geen schending van artikel 8 EVRM uitmaakt.

Eerste onderdeel

Verwerende partij verwijst in casu louter naar het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ni. van 25 april 2018, om te besluiten dat zij "hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en stelt dat hierdoor een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Hiermee gaat zij er echter aan voorbij dat verzoekster slechts eenmaal een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, één maand voor de bestreden beslissing. Omdat zij na dit bevel niet onmiddellijk vrijwillig is vertrokken besluit verwerende partij dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Verzoekster besloot effectief in het land te blijven nadat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd op 25 april 2018. Zij had hier echter een goede reden voor, wat uiteraard niet impliceert dat zij er geen gevolg aan diende te geven, maar wel belangrijke feitelijke omstandigheden zijn die in rekening dienen gebracht te worden bij het nemen van de maatregel.

Dit bevel werd namelijk afgeleverd net voordat de ambtenaar van de burgerlijke stand een beslissing diende te nemen in de registratie van haar wettelijke samenwoning. Die beslissing volgde namelijk op 2 mei 2018, i.e. één week later. Deze beslissing bleek negatief te zijn, waartegen verzoekster beroep wenste aan te tekenen bij de rechtbank van eerste aanleg.

Dit is een zeer cruciaal moment dat aanleiding had kunnen geven tot het consolideren van haar relatie en verblijfsrecht. Indien verzoekster op dit moment effectief het grondgebied zou verlaten zou dit overkomen alsof zij niet zou willen doorgaan met de wettelijke samenwoning, wat haar zeer kwalijk kon worden genomen.

Verwerende partij was ervan op de hoogte dat verzoekster een weigeringsbeslissing heeft ontvangen van de stad Antwerpen met betrekking tot de registratie van de wettelijke samenwoning. Zij diende de nodige regelingen te treffen om hiertegen beroep in te stellen, zodat zij toch (al dan niet op termijn) bij haar partner zou kunnen blijven. Dit neemt uiteraard enige tijd in beslag.

Verwerende partij dient bij het afleveren van een inreisverbod rekening te houden met alle individuele feitelijke omstandigheden die relevant zijn en voor haar gekend zijn. Zij diende bij gevolg in rekening te brengen dat verzoekster moeilijk op dit cruciaal moment haar partner in de steek kon laten, gezien zij

anders onmogelijk haar volledige medewerking zou kunnen verlenen aan het onderzoek naar de zogenaamde schijnsamenwoning, wat onverwachte woonstcontroles en ondervragingen kan impliceren. Daarbij werd eveneens geen rekening gehouden met het feit dat een beroep openstaat tegen de weigeringsbeslissing inzake de wettelijke samenwoning van de stad Antwerpen, beroep dat intussen werd aangetekend, en dat de termijn (van slechts zeven dagen) die in het bevel om het grondgebied te verlaten werd toegekend afliep op de dag van de weigeringsbeslissing zelf en verzoekster enige tijd nodig heeft om een beroep tegen deze beslissing te regelen en zo haar recht op een effectief rechtsmiddel uit te oefenen.

Gelet op het voorgaande is een inreisverbod van drie jaar kennelijk onredelijk, minstens disproportioneel te noemen.

Tweede onderdeel

Verwerende partij diende bij de beoordeling eveneens verzoeksters gezinsleven correct in rekening te brengen.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing was verwerende partij ervan op de hoogte dat verzoekster een aanvraag wettelijke samenwoning heeft ingediend met haar Belgische partner, de heer J. V. L (...).

Op geen enkel ogenblik werd door verwerende partij effectief een afweging gemaakt tussen verzoeksters gezinsleven in België en het belang van de Belgische staat om haar een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

De weigering de wettelijke samenwoning te registreren door de stad Antwerpen vormt volgens verwerende partij een sterke contra-indicatie voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Verwerende partij maakt bijgevolg geen eigen afweging van dit gezinsleven, maar baseert zich louter op deze weigeringsbeslissing, overigens gebaseerd op een niet-bindend advies.

Bovendien is deze weigeringsbeslissing van de stad Antwerpen eveneens niet bindend voor verwerende partij. Bij het uitreiken van een verblijfsrecht of visum doet verwerende partij steevast een eigen onderzoek naar de oprechtheid van het aangehaalde huwelijk of partnerschap, waarbij zij enkel en alleen gebonden is door een beslissing van de Familierechtbank of in voorkomend geval het Hof van Beroep.

Dit dient bijgevolg eveneens te gebeuren bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel of inreisverbod. Zoals supra reeds aangehaald leggen de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de verplichting op aan verwerende partij om zelf bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het gezinsleven in aanmerking te nemen.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wat een gezinsleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn. Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar evengoed een feitelijk gezinsleven zijn. Zo heeft het Europees Hof al beslist dat er tussen een minderjarige en een volwassene die geen familie was maar zorg droeg voor het kind een familieband aanwezig was (EHRM, X, Y and Z v. the United Kingdom, application no. 21830/93, judgment [GC] of 22 April 1997).

Het loutere feit dat de stad Antwerpen op basis van een niet-bindend advies van het Openbaar Ministerie oordeelde dat de wettelijke samenwoning niet kon geregistreerd worden ontslaat verwerende partij er niet van alle nuttige feiten te betrekken in de beoordeling van het bestaan van dit familieleven. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand put de rechtsvraag of er een gezinsleven bestaat met andere woorden niet uit.

In het bijzonder dient er hierbij vastgesteld te worden dat naar de Belgische wet, maar ook naar de vigerende Europese regelgeving en principes, een wettelijke samenwoning slechts een schijnsamenwoning is in zoverre het enige doel van de wettelijke samenwoning een beoogd verblijfsvoordeel betreft.

Zoals er in het handboek van de Europese Commissie met betrekking tot schijnhuwelijken (en naar analogie van toepassing op schijnwettelijke samenwoningen) gesteld wordt behoort een huwelijk tot de meest intieme aspecten van het privé- en gezinsleven, en dient er bijzonder veel aandacht besteed te worden aan proportionaliteit van de inmenging in dit huwelijksleven. De Commissie wijst er op dat succesvolle beroepen tegen huwelijksweigeringen aantonen dat er voldoende procedurele regels, en garanties dienen te zijn om de fundamentele rechten van de betrokkenen te waarborgen. Deze fundamentele rechten betreffen het recht op privéleven en gezinsleven, het verbod op discriminatie, het

recht op een effectief rechtsmiddel, de rechten van de verdediging en de beginselen van wettigheid en proportionaliteit:

"Marriage is related to the most intimate aspects of private and family life. Measures taken by national authorities on a discriminatory or automatic basis with a view to detect and prevent possible abuse are likely to constitute an unjustified and disproportionate intrusion into the private life of all the couples concerned. Successful appeals on procedural grounds against the original decisions taken by national authorities in the context of fight against abuse show the importance of having a set of effective rules and safeguards in place to protect citizens' fundamental rights. Any measure taken by national authorities with a view to prevent abuse must fully respect the fundamental rules and principles of EU law. In particular, genuine couples should not be prevented, discouraged or dissuaded from exercising their fundamental right to free movement by unjustified or disproportionate measures. This is a prerequisite for the fight against abuse to be effective without undermining EU law and its objectives. Free movement is one of the fundamental freedoms that EU citizens enjoy under EU law. Derogations to such a fundamental freedom guaranteed by the EU Treaty may only take place on a case by case basis and if they are non-discriminatory, justified and proportionate to the objective pursued by the national authorities. At the same time, national authorities have to take into account a full set of fundamental rights and safeguards. Fundamental rights which lie at the core of the protection afforded by EU law to all individuals range from the right to respect for private and family life, the prohibition of discrimination, the right to an effective remedy and the right to defence to the principles of legality and proportionality (bijlage 3).

Artikel 9 van het Handvest van Grondrechten en artikel 12 van het EVRM voorzien in het recht te huwen. Inmenging door lidstaten mogen geen disproportionele beperking vormen van dit recht (zie bv beslissing van de Europese Commissie van de Rechten van de Mens in *Sanders t. Frankrijk* (application 31401/96) en *Klip en Krüger t. Nederland* (application 33257/96)).

De inmenging in het recht op gezins- en privéleven dient noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving. Deze voorwaarde dient beoordeeld te worden met het feit dat het gevolgde advies van het parket te Antwerpen niet-bindend is, én dat de beroepstermijn tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand bij de rechtbank van eerste aanleg nog steeds lopend was. Intussen werd dit beroep ook effectief aanhangig gemaakt en is er bijgevolg geen definitieve beslissing genomen inzake de toelaatbaarheid van verzoeksters wettelijke samenwoning (stuk 3).

Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven, waardoor zij dit dan ook in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek. Louter verwijzen naar het niet-bindend advies van het parket en de voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet bindende beslissing van de stad Antwerpen volstaat niet om te besluiten dat de relatie niet oprecht zou zijn en bijgevolg geen gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM kan worden aangenomen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/Belgie*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Aldus moet onderzocht worden of artikel 8 EVRM de inmenging in het gezinsleven en privéleven verbiedt en of artikel 8 EVRM verplicht een verblijfsmachtiging toe te kennen. Artikel 8 EVRM verbiedt immers enerzijds aan Lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, *Nunez t. Noorwegen*, § 68; EHRM 26 april 2007, *Konstantinov t. Nederland*, § 46; EHRM 1 december 2005, *Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland*, §42; EHRM 28 november 1996, *Ahmut t. Nederland*, § 63; EHRM 1 februari 1996, *Gui t. Zwitserland*, § 63.). Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfs status van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70). (...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

Verzoekster heeft beroep aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de stad Antwerpen om haar wettelijke samenwoning te registreren. Door het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, inclusief bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, kan verzoekster niet alleen niet aanwezig zijn op de zitting van de Familierechtbank wanneer haar zaak wordt behandeld, maar wordt ook een gezinshereniging achteraf na een eventuele positieve beslissing ernstig bemoeilijkt.

De vraag of verzoekster een effectief rechtsmiddel heeft tegen de schending van haar recht op gezinsleven onder artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest en haar recht om een gezin te stichten en te huwen in de zin van artikel 12 EVRM en artikel 9 van het Handvest beperkt zich uiteraard niet tot het tegemoetkomen aan de wettelijk vereiste aanwezigheid op de rechtbank of niet, maar vereist dat het beroep naar behoren kan behandeld worden (niet in louter formalistisch zin) en of verzoekster dus ook kan bevraagd worden naar haar relatie door de voorzitter, wat standaard gebeurt in dergelijke procedures. Verzoeksters onmogelijkheid om aanwezig te zijn bij de behandeling van haar zaak laat ten eerste een bijzonder slechte indruk na bij de Familierechtbank en ten tweede ontnemt het zowel aan de rechtbank als aan verzoekster de mogelijkheid aan de gebruikelijke vragen omtrent haar relatie met haar partner onderworpen te worden. Een dergelijke procedure is geen administratiefrechtelijke procedure en ook ter zitting zelf worden vaak erg nuttige vragen gesteld door de voorzitter van de Familierechtbank. Het is evident dat de raadsman van verzoekster haar wel juridisch kan vertegenwoordigen maar niet in plaats van verzoekster zelf over haar meest intieme gevoelens en geschiedenis kan spreken.

Door niet aanwezig te kunnen zijn tijdens de behandeling van de vraag of haar vraag tot wettelijke samenwoning toelaatbaar is, een procedure die bijzonder drastische gevolgen heeft, wordt verzoekster de effectiviteit van het rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest ontnomen (zie ook EHRM, De Souza Ribeiro t. Frankrijk van 13 december 2012, §83).

Bovendien beschikt verzoeksters partner over de Belgische nationaliteit en woont hij al heel zijn leven in België. Hij heeft een voltijdse job in België en zit op enkele jaren van zijn pensioen, waardoor het bijzonder moeilijk zou zijn voor hem om dit alles achter te laten. Men kan van iemand met de Belgische

nationaliteit niet verwachten dat hij zich in Suriname gaat vestigen om zijn gezinsleven te kunnen beleven.

Gelet op al het bovenstaande is het voor verzoekster onbegrijpelijk waarom in casu een inreisverbod van drie jaar noodzakelijk en proportioneel zou zijn, bovenop de gedwongen verwijdering van het grondgebied.

De bestreden beslissing legt verzoekster het verbod op om gedurende drie jaar opnieuw op het grondgebied van België en de andere Schengenlanden te komen. Dit houdt in dat verzoekster gedurende minstens drie jaar niet duurzaam zal kunnen samenleven met haar partner, hem niet kan komen bezoeken, en dat zij niet aanwezig kan zijn bij de behandeling van haar beroep tegen de voor verwerende partij niet bindende weigeringsbeslissing van de stad Antwerpen. Bovendien wordt ook de gezinshereniging bij een positieve beslissing ernstig bemoeilijkt.

Door louter te verwijzen naar een niet-bindend advies brengt verwerende partij verzoeksters gezinsleven niet behoorlijk in rekening.

Ten slotte wordt de bestreden beslissing louter gebaseerd op het niet naleven van één enkel bevel om het grondgebied te verlaten, nauwelijks één maand voor de bestreden beslissing afgeleverd. Zoals hierboven aangetoond had verzoekster echter een goede reden om niet onmiddellijk gevolg te geven aan het bevel.

Al deze individuele omstandigheden had verwerende partij in rekening moeten brengen bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij had op basis van de door haar gekende informatie een belangenafweging moeten doen om tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing te komen, quod non.

Om al deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een enig middel stelt verzoekster een schending voor van de artikelen 8, 12 en 13 EVRM, van de artikelen 5 en 11.2 van de Richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat zij slechts één maal bevolen werd om het grondgebied te verlaten en dat niet werd gemotiveerd waarom een inreisverbod voor de duur van drie jaar werd opgelegd. De beslissing zou gesteund zijn op een niet bindend advies zou zijn. De beroepstermijn tegen die beslissing zou nog lopende zijn, waardoor er geen sprake zou zijn van een definitieve beslissing. In huidig verzoekschrift zou zij extra bewijzen voorleggen van haar relatie. Haar afwezigheid bij de familierechtbank zou een zeer slechte indruk nalaten daar op de zitting zelf nuttige vragen zouden worden gesteld. Door niet aanwezig te kunnen zijn, zou de effectiviteit van het rechtsmiddel in gedrang komen. Omdat zij slechts één vorig bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, zou de verwerende partij niet kunnen concluderen dat zij thans niet vrijwillig zou willen vertrekken. Zij heeft geen gevolg gegeven aan het eerdere bevel daar dit genomen werd voordat de ambtenaar van de burgerlijke stand een beslissing diende te nemen. Het bestuur had volgens haar opnieuw een termijn kunnen toestaan. Er zou niet gemotiveerd zijn waarom er voor 0 dagen werd gekozen.

De verwerende partij heeft de te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en luidt onder meer als volgt:

“(…) de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 25.04.2018. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De wettelijke samenwoning die betrokkene wenste te registreren met een Belgische onderdaan V. L. J. (...) (°(...). 1959).

werd door de stad Antwerpen geweigerd nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart aan de politie op 28.05.2018 dat ze geen kinderen heeft in België. In die zin kan een schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart op 28.05.2018 aan de politie van Antwerpen dat ze geen medische problemen heeft en geen ziekte heeft die haar belemmert om te reizen of terug te keren naar Suriname. Betrokkene brengt dus geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Verzoekster kan niet weerleggen dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Evenmin kan zij bezwaarlijk voorhouden als zou er niet gemotiveerd zijn waarom er geopteerd werd voor een termijn van drie jaar.

Nu de determinerende motieven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werden niet worden weerlegd, volstaat die vaststelling om de beslissing te schragen naar recht.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden als zou er geen belangenafweging zijn doorgevoerd bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

“Door aan te nemen dat wat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM betreft een uitdrukkelijke motivering in het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is vereist en enkel op grond van het ontbreken van dergelijke motivering, zonder nader onderzoek van het dossier, te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die verdragsbepaling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet wettig besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven betreffende de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging in het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.” (Raad van State, nr. 239.974 van 28 november 2017)

Zij gaat er bovendien aan voorbij dat er reeds middels het vorige bevel om het grondgebied te verlaten van 7 maart 2018 (bijlage 13) op werd gewezen dat de verklaring van wettelijke samenwoning met de Belgische partner haar niet automatisch recht verleent op verblijf en dat artikel 8 EVRM niet werd geschonden. Zij was aldus op de hoogte van haar precare verblijfstoestand en van het gegeven dat de procedure wettelijke samenwoning haar geen verblijfsrecht zou verlenen. Het vorige bevel is definitief in

het rechtsverkeer aanwezig en verzoekster kan dus niet verantwoorden waarom zij destijds hieraan geen gevolg heeft gegeven.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur opnieuw heeft gemotiveerd omtrent de verklaring wettelijke samenwoning, waarbij het verwees naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en het negatief advies van het Parket.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat het Parket d.d. 26 april 2018 van een negatief advies overeenkomstig artikel 1476bis B.W. Het Parket oordeelde dat er elementen in het dossier aanwezig zijn die erop wijzen dat de wettelijke samenwoning enkel aangegaan werd om verzoekster een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. De volgende elementen werden in het advies besproken:

- Precaire verblijfstoestand
- Snelle gang van zaken
- Bemiddeling
- Beperkte introductie in elkaars familie
- Tegenstrijdige verklaringen
- Gebrek aan kennis van persoonlijke gegevens
- Samenwoningcontrole waaruit onder meer is gebleken dat in twee slaapkamers een tweepersoonsbed staat dat telkens door één persoon beslapen is
- Geen staving stukken van de relatie: enkel 2 foto's
- Verschillende interesses en karakters;
- Geen gemeenschappelijke hobby's en activiteiten.

Verzoekster brengt geen enkele elementen aan die het uitgebreide advies van het Parket thans zouden tegenspreken. Waar zij stelt dat zij bij haar verzoekschrift bijkomende bewijzen voegt van haar gezinsleven, dient te worden vastgesteld dat het gaat om enkele zeer onduidelijke ongedateerde kopieën, waaruit niets kan worden afgeleid. Bovendien verwees het Parket zelf reeds naar 2 foto's die werden bestempeld als "geen stavingstukken van de relatie".

Gelet op dergelijk uitgebreid advies is het geenszins kennelijk onredelijk dat het bestuur stelt dat de weigering van de registratie een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Nu er geen andere gegevens voorliggen toont verzoekster niet aan dat het kennelijk onredelijk is zich hierop te beroepen. Evenmin toont zij aan dat het bestuur zou moeten motiveren waarom zij bepaalde motieven opneemt in de bestreden beslissing. Tenslotte toont zij niet aan als zou het bestuur een afzonderlijk onderzoek moeten voeren naar de intentie van de wettelijke samenwoning. De belangenafweging bevindt zich wel degelijk in de motieven van de beslissing, waardoor verzoeksters kritiek niet dienstig is.

Verzoekster laat na in haar verzoekschrift na aan te tonen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Het loutere feit dat er een wens is om een wettelijke samenwoning af te sluiten, volstaat niet om het bestaan van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven te weerhouden. Zij kan zich aldus prima facie niet beroepen op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

Daargelaten of er sprake is van een voldoende hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat uit illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput.

Verzoeksters voorgehouden feitelijk gezinsleven werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat zij zich bewust was of diende te zijn van zijn illegale verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische Staat voor een "fait accompli" (vertaling: voldongen feit) te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82)

In dit opzicht, dient tevens te worden vastgesteld dat ondanks de voorgesteld gezinsleven, verzoekster op verblijfsrechtelijk vlak geen enkele effectieve stap heeft ondernomen met het oog de bescherming van het door haar voorgesteld gezinsleven.

Verzoekster toont niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden, noch toont zij aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden gezins- en privéleven in land van herkomst of elders te leiden. Immers verklaarde zij dat zij voor haar aankomst in Nederland heeft gewoond, dat haar zussen, nichten, kind en kleinkinderen in Nederland verblijven, waardoor zij niet aantoonbaar dat zij haar gezinsleven niet zou kunnen verderzetten elders dan in België, zijnde Nederland. Haar bewering als zou het vanuit financieel en praktisch oogpunt niet mogelijk zijn voor haar partner om haar te vergezellen, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij zich niet op dienstige wijze zou kunnen laten vertegenwoordigen door haar advocaat bij de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg zodat zij bezwaarlijk kan voorhouden dat haar recht van verdediging wordt geschonden of dat zij niet over een effectief rechtsmiddel zou beschikken. Zij toont immers niet aan dat op basis van een wettelijke bepaling uit het Burgerlijk Wetboek de persoonlijke verschijning vereist zou zijn.

*In tegenstelling tot wat verzoekster laat uitschijnen, is de verplichting tot feitelijk samenwonen wettelijk gezien zelfs niet verplicht. Aangezien de effectieve samenwoning niet vereist is nadat de wettelijke samenwoning tot stand komt, is het onlogisch dit wel te vereisen voorafgaand aan de verklaring van wettelijke samenwoning. Gehuwden zijn pas tot samenwoning verplicht na de voltrekking van het huwelijk. Vereisen dat toekomstig wettelijk samenwonenden reeds samenleven vóór de totstandkoming van de wettelijke samenwoning zou dus een onaanvaardbare discriminatie van wettelijk samenwonenden t.o.v. gehuwden uitmaken. (cfr. DE SCHRIJVER, L., *Wettelijke samenwoning*, Brussel, Larcier, p. 39)*

De “verklaring van gemeenschappelijke verblijfplaats” moet eerder worden aanzien als een intentieverklaring, en doet, noch voor noch tijdens de wettelijke samenwoning, een samenwoningsplicht ontstaan. (cfr. DE SCHRIJVER, L., o.c., p. 42)

Zij toont evenmin aan als zou zij niet vanuit legaal verblijf stappen kunnen ondernemen met het oog op een wettelijke samenwoonst.

Nu zowel door het parket als door de ambtenaar van de burgerlijke stand geoordeeld werd dat de samenwoonst erop gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen, kan het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet worden weerhouden.

Verzoeker toont niet aan welke elementen veronachtzaamd zouden zijn bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 5 juni 2018, bij arrest nr. 204.887, de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bijlage 13septies en oordeelde m.b.t. artikel 8 EVRM onder meer wat volgt:

“(…)De verzoekende partij meent dat de verwerende partij een belangenafweging dient door te voeren in verband met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Echter de verwerende partij meent dat de verzoekende partij geen gezinsleven aantoonst met haar partner. De bestreden beslissing stelt: ‘(…). De weigering registratie wettelijke samenwoning van 2 mei 2018, het desbetreffende advies van de procureur des Konings van 26 april 2018, evenals de verhoren van verzoekster en haar partner van 23 januari 2018 bevinden zich in het administratief dossier.

Voorts wordt er in het kader van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet nog vastgesteld (...).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt prima facie niet aangetoond.(…)”

Het middel is ongegrond.”

4.3.1.1. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 5 en 11.2 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn). Deze bepalingen werden omgezet in Belgische wetgeving. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoekster toont dit evenwel niet aan.

4.3.1.2. Verzoekster kan tegen de bestreden beslissing niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: “*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*”. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd.

4.3.1.3. Het enig middel is wat deze onderdelen betreft niet-ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat zij "geen gevolg (heeft) gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 25.04.2018". Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de termijn van het inreisverbod op drie jaar wordt gebracht, met name omdat verzoekster "geen enkel wettelijk motief (heeft) om alsnog in België te verblijven", "in het belang van de immigratiecontrole", "gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven" en omdat "(u)it onderzoek van het dossier (...) niet (blijkt) dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar". Hierbij wordt nog geduid dat de stad Antwerpen geweigerd heeft om de wettelijke samenwoning van verzoekster met de heer V.L.J. te registreren nadat werd vastgesteld dat deze niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Dit vormt een *contra*-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven zodat er geen schending van artikel 8 van het EVRM is. Tevens heeft verzoekster nog verklaard dat ze in België geen kinderen heeft en evenmin medische problemen. Zij heeft geen ziekte die haar belemmert om te reizen of terug te keren naar Suriname.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

4.3.4. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)"

In een eerste onderdeel van het enig middel stelt verzoekster vast dat de gemachtigde louter verwijst naar het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, met name hetgeen haar op 25 april 2018 ter kennis werd gebracht om vervolgens te besluiten dat zij

“hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen” en stelt dat een inreisverbod met een termijn van drie jaar proportioneel is. Verzoekster werpt op dat hierbij wordt voorbijgegaan aan het gegeven dat zij slechts één maal een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg betekend en dit één maand voor de thans bestreden beslissing. Verzoekster geeft aan dat zij besloot in België te blijven nadat haar op 25 april 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Verzoekster erkent dat zij gevolg diende te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten, maar zij laat gelden dat zij goede feitelijke redenen had om dit niet te doen. Zij licht toe dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend net voordat de ambtenaar van de burgerlijke stand een beslissing diende te nemen over de registratie van haar wettelijke samenwoning. Verzoekster werpt op dat de beslissing van 2 mei 2018 negatief bleek te zijn en zij tegen deze beslissing beroep wenste aan te tekenen. Verzoekster laat gelden dat wanneer zij op dat ogenblik het grondgebied zou hebben verlaten, het zou overkomen alsof zij niet zou willen doorgaan met de wettelijke samenwoning en onmogelijk haar volledige medewerking zou kunnen verlenen aan het onderzoek naar de zogenaamde schijnsamenwoning. Verzoekster voert ook aan dat niet in rekening werd gebracht dat de haar toegekende termijn om het grondgebied te verlaten afliep op de dag van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en zij enige tijd nodig had om een beroep tegen deze beslissing te organiseren om haar recht op een effectief rechtsmiddel te kunnen uitoefenen. Gelet op het voorgaande acht verzoekster een inreisverbod met een termijn van drie jaar dan ook disproportioneel.

Verzoekster erkent dat zij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 25.04.2018”*. Waar verzoekster van mening is dat zij haar terugkeer niet georganiseerd kreeg in de haar destijds toegekende termijn van zeven dagen wordt erop gewezen dat het haar vrij stond om overeenkomstig artikel 74/14, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet een verzoek in te dienen om de haar toegekende termijn om het grondgebied te verlaten te verlengen. Het gegeven dat verzoekster een beroep instelde tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 2 mei 2018 heeft geen invloed op haar onregelmatige verblijfssituatie en kent geen schorsende werking toe aan de beslissing van 7 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verder toont verzoekster niet aan waarom haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied vereist is voor het voorbereiden en indienen van een beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 2 mei 2018 tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning. Verzoekster toont niet aan waarom het gebruik van moderne communicatiemiddelen niet zou kunnen volstaan voor de contacten met haar raadsman ter voorbereiding van het indienen van een beroep. Verder maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij zich niet op dienstige wijze zou kunnen laten vertegenwoordigen door haar raadsman bij de procedure voor de familierechtbank zodat zij bezwaarlijk kan voorhouden dat haar recht van verdediging wordt geschonden of dat zij niet over een effectief rechtsmiddel zou beschikken. Vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij zich niet door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door haar raadsman laat vertegenwoordigen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij niet over een effectief rechtsmiddel zou kunnen beschikken. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, staat het verzoekster vrij om overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op een gezins- en familieleven.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of

met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, § 62).

In een tweede onderdeel van het enig middel stipt verzoekster aan dat de verwerende partij haar gezinsleven correct in rekening dient te brengen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is dat verzoekster wettelijk wenst samen te wonen met haar Belgische partner, de heer J.V.L. Verzoekster voert aan dat op geen enkel ogenblik een afweging werd gemaakt tussen haar gezinsleven in België enerzijds en het belang van de Belgische staat om haar een inreisverbod met een duur van drie jaar op te leggen anderzijds. Verzoekster werpt op dat de gemachtigde verwijst naar de weigeringsbeslissing van de stad Antwerpen - deze beslissing is overigens volgens verzoekster zelf gesteund op een niet-bindend advies - maar nalaat om een eigen afweging met betrekking tot dit gezinsleven te maken. Verzoekster stipt aan dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand voor de verwerende partij niet bindend is. Verzoekster laat gelden dat bij het uitreiken van een verblijfsrecht of een visum de verwerende partij steevast een eigen onderzoek doet naar de oprechtheid van het aangehaalde huwelijk of partnerschap, waarbij zij enkel gebonden is door een beslissing van de familierechtbank of in voorkomend geval van het hof van beroep. Verzoekster laat gelden dat dit onderzoek ook dient te gebeuren bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel of een inreisverbod. Verzoekster laat gelden dat de Terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet de verplichting opleggen aan de verwerende partij om zelf bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het gezinsleven in aanmerking te nemen. Verzoekster stipt aan dat een wettelijke samenwoning slechts een schijnsamenwoning is in zoverre het enige doel van de wettelijke samenwoning een beoogd verblijfsvoordeel betreft. Verzoekster verwijst naar het handboek van de Europese Commissie over schijnhuwelijken. Vervolgens haalt verzoekster ook rechtspraak van het EHRM aan. Verzoekster

beklemtoont dat ze beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van de stad Antwerpen en dat ze aanwezig wenst te zijn bij de zittingen. De advocaat van verzoekster kan verzoekster wel juridisch vertegenwoordigen op deze zitting, maar kan niet in de plaats van verzoekster over haar gevoelens en geschiedenis praten. Door niet aanwezig te zijn op voormelde zitting wordt de effectiviteit van haar rechtsmiddelen in de zin van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) ontnomen.

In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van verzoekster het volgende uiteengezet:

“De wettelijke samenwoning die betrokkene wenste te registreren met een Belgische onderdaan V. L. J. (...) (°(...).1959). werd door de stad Antwerpen geweigerd nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het bestaan van een werkelijk gezinsleven met de partner niet aanvaardt, gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde de wettelijke samenwoning te registreren. Deze weigering was gestoeld op het feit dat de verklaring van wettelijke samenwoning kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde vervolgens besluit dat deze weigering een *contra*-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners. In het licht van dit gegeven, en waar niet blijkt dat deze beslissing intussen werd herroepen dan wel vernietigd, staat het niet vast dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad is verder niet bevoegd zelf een oordeel te vellen over de voorgenomen wettelijke samenwoning.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op onzorgvuldige wijze heeft gehandeld door te verwijzen naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Nu de gemachtigde het bestaan van een werkelijk gezinsleven met de partner niet aanvaardt, blijkt niet dat deze er toe gehouden was om over te gaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM.

In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, staat het verzoekster vrij om overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op een gezins- en familieleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.6. Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Artikel 9 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht te huwen en recht een gezin te stichten

Het recht te huwen en het recht een gezin te stichten worden gewaarborgd volgens de nationale wetten die de uitoefening van deze rechten beheersen.”

De bestreden beslissing verhindert verzoekster niet om in het huwelijk te treden en een gezin te stichten. De bestreden beslissing staat er immers niet aan in de weg dat verzoeksters partner haar in haar van land van herkomst vervoegt om in het huwelijk te treden en een gezin te stichten.

Een schending van artikel 12 van het EVRM en artikel 9 van het Handvest wordt niet aangetoond.

4.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.3.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

4.3.9. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu*, gelet op het voorgaande, niet het geval is. Verzoekster maakt dan ook geen schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk.

4.3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET